

L'ENCANTAMENT DE LA CASA HARPER

Aaron Zúñiga Fornells

4t A d'ESO

Llengua Catalana

2018, Akron, Ohio. Un grup de quatre joves d'uns 18 anys va decidir anar de vacances a una casa abandonada al mig del bosc, just el dia de Halloween. Què podia sortir malament? Literalment, aquesta va ser la brillant idea que van tenir en Danny, en Sam, en Mark i la Mary.

Només arribar a la casa i obrir la porta, van trobar un quadre clavat al terra amb un ganivet. Al quadre hi havia escrit «no sabeu què esteu fent», signat per Sara Harper. Els joves no li van donar més importància, però en Mark va passar la seva estada angoixat des d'aquell moment, sabia que alguna cosa no pintava bé.

El primer que van fer els nous residents va ser repartir les habitacions i deixar els seus equipatges a dins. Seguidament, es van posar a investigar la casa i la van començar a decorar per la nit de Halloween. En Mark es va posar a guarnir la cuina, es va enfilar en unes escales per penjar carbasses del sostre. Va escoltar una veu i se li va posar la pell de gallina, una veu suau, innocent, molt dolça. Deia el següent:

- Hola Mark. Vols ser el meu amic? Ajuda'm a escapar, no sé com sortir d'aquí... Em dic Sara.

Aquelles tres últimes paraules li van glaçar la sang i el van fer caure de l'escala, donant-se un cop al cap contra el terra que va ressonar per tota la casa. En Danny va ser el primer en anar corrent a la cuina a veure què havia passat i va trobar a en Mark arraulit tremolant mirant al terra, on s'hi havia ratllat el nom de la Sara. Aleshores van arribar en Sam i la Mary, van preguntar què havia passat i en Mark va repetir el missatge que havia sentit de la Sara, amb la mateixa veu dolça, com si estigués posseït.

Mentre sopaven, en Mark no va dir res. Quan van acabar van anar els quatre a la cuina per parlar sobre què havia succeït. De sobte, en Danny va veure que hi havia una estanteria mal col·locada, la va moure i va descobrir que darrere hi havia una porta tancada amb pestell.

Tots es van mirar petrificats. En Mark va pensar que el millor era no entrar-hi, considerava que aquelles vacances no podien acabar bé i només podien anar a pitjor.

Els altres tres joves van ignorar la petició d'en Mark i impulsats pel misteri van decidir entrar-hi. Penjat a la porta per dins hi havia un escrit, signat per la Sara Harper. En ell explicava la seva història, en aquella casa va viure ella amb la seva família. Simplement pel fet de ser autista la van tractar com un monstre, i va viure tancada en aquella habitació. L'escrit acabava de manera molt sinistre: «Però jo no he mort del tot, estic aquí, amb vosaltres. No em busqueu, però sobretot, no el toqueu».

En Sam creia que era una broma de mal gust per part dels antics propietaris de l'habitatge. La intriga va poder amb ells i van entrar a l'habitació. Freda, fosca, petita, plena de pols, espantosa... Hi havia un armari, el van obrir i l'únic que hi havia era un llibre, titulat "Històries de por per explicar a la foscor". En aquell moment en Mark va rebre una trucada de la Laura, la seva germana, i acceptar-la per parlar amb ella va ser el pitjor que podria haver fet.

En Danny va agafar el llibre per fullejar-lo, però el que no sabia era que el "no el toqueu" del missatge de la Sara anava referit al seu llibre. Tot era veritat, no era cap broma pesada, havien iniciat un encantament, una maledicció que afectaria a tots els que estiguessin presents, inclosa la Laura, tot i que estigués al telèfon.

Al dia següent, van continuar investigant a la casa amb l'objectiu de conèixer més coses sobre la vida de la Sara. En Sam, que tot aquest tema l'afrontava amb indiferència, com si tot fos casualitat, va ser qui va trobar una trapa al traster que donava a una sala plena de documents sobre la família Harper.

En Mark va trobar dos fulls d'allò més estranys. El primer era un llistat amb tots els familiars de la Sara que van viure en aquella casa. Curiosament, tots

van morir de manera tràgica i misteriosa, i no es van trobar els cossos. El segon era un mapa de l'exterior de la casa en el que hi havia un punt marcat.

En Danny i la Mary van agafar el llibre i van llegir amb més deteniment cadascuna de les històries. Van arribar a una conclusió que els va omplir el cos de por. Cadascuna de les històries tenia com a protagonista un dels familiars de la Sara, que moria al final del relat. Just després de comunicar aquesta informació sobre el llibre al Sam i al Mark, que seguien buscant documents a la sala, els quatre joves van sentir un crit esgarrifós d'una noia. Es va apagar la bombeta que il·luminava aquella sala i la trapa per la que havien entrat es va començar a obrir i a tancar tota sola, concretament deu vegades.

Finalment, la trapa es va tornar a obrir i el llum es va tornar a encendre. Al sostre hi havia gravat un missatge: «els següents sou vosaltres... 10 cops, 10 hores». Tots van quedar aterrats. En Mark, possiblement el més intel·ligent del grup, seguia pensant que el millor era deixar-ho i marxar cap a casa. Però quan ho va acabar de dir, van sentir la mateixa veu que va escoltar en Mark a la cuina. Els deia:

- Ja és massa tard, no servirà.

Els quatre van entrar en pànic i van començar a buscar culpables entre ells mateixos. La Mary els va aturar i els va dir que tot era de debò, no era cap casualitat, havien iniciat un encantament, i si el que volien era aturar-lo, devien romandre units, actuant amb cautela i valentia. Tots van fer que sí amb el cap, van agafar els dos documents que havien trobat i van sortir d'aquella sala.

Al vespre, concretament a les 20:37, van sortir de la casa amb el mapa que havien trobat en busca del que hi havia enterrat. Quan van localitzar el punt, en Danny i en Mark van començar a excavar amb dues pales que havien trobat a les golfes. En Danny va picar amb la pala sobre alguna cosa rígida, i ràpidament entre ell i en Mark van apartar la sorra de sobre.

Era un taüt, just al mig hi havia una placa amb un nom: Sara Harper. Tots van donar una passa enrere espantats, havien trobat on estava enterrada la noia. La Mary, molt decidida, li va treure la pala a en Mark, li va donar un cop a la tapa del taüt i el va obrir. Instants després tots estaven tremolant. La

Sara no hi era, no hi havia cap cos, només un altre missatge escrit amb sang: «un a un, història a història».

Aquell va ser el moment en el que van començar a entendre-ho tot. Quan la Sara els va dir que no el toquessin, es referia al seu llibre. A més, cadascuna de les històries del llibre causava la mort del protagonista al ser escrita per la Sara. Havien iniciat una maledicció, i els següents en morir serien ells.

En Sam va veure als seus tres companys petrificats i es va riure de la situació, seguia pensant que res d'allò anava amb ell. Els quatre van tancar el forat que havien excavat i van entrar al domicili. En Sam va dir que anava a fer una volta pel camp perquè necessitava una estona apartat de tres gallines com ells. I va marxar amb la seva ignorància cap a l'hort que pertanyia a la casa. Va entrar als camins d'un camp de panotxes de blat de moro.

En Mark, en Danny i la Mary es van posar a analitzar què era exactament el que passava a les històries del llibre de la Sara. De sobte, a les 10 en punt, tal com havia avisat la Sara, una nova història es va començar a escriure tota sola. Estava titulada "Russell l'espantaocells". A mesura que s'anava escrivint els joves l'anaven llegint amb intriga. Fins que va aparèixer un nom que els va impactar: Sam. Aquell era el seu relat. Van intentar arrencar el full, però la història es continuava escrivint a la pàgina següent. Van sortir corrents per intentar salvar-lo, però possiblement ja era massa tard.

En Sam va passar davant d'un espantall, que en el barret posava el seu nom: Russell. Va seguir caminant i el va tornar a veure, li va estranyar. Va continuar preocupat, repensant-se si realment la Sara havia creat un encantament al llibre. Va arribar a un creuament de camins, i va

decidir girar a la dreta i anar cap a la sortida. Uns metres enllà el va tornar a veure a la distància i va donar mitja volta atemorit. Va tornar al centre del creuament i va mirar tots quatre camins. A cadascun hi havia un espantaocells mirant-lo. Va quedar horroritzat, immòbil. No tenia

escapatòria, i els espantalls se li anaven apropant. Cada pas que donaven el sentia com un instant menys de vida.

Quan els quatre l'envoltaven van començar a parlar. En Sam intentava moure's, però el cos no li responia, havia quedat petrificat. Escoltava la veu de la Sara, aquella dolça veu, com si hagués entrat dins dels espantaocells.

- Hola Sam. Soc la Sara. Felicitats! Ets el primer en morir! - va dir-li.

Instants després no hi havia rastre del cos del Sam, s'havia convertit en un espantaocells. Quan van arribar en Danny, la Mary i en Mark, no van trobar a en Sam, però van trobar dos espantalls en comptes d'un. L'encantament ja havia començat, i no sabien com aturar-lo. Semblava un malson, però era real. La despreocupació i desinterès d'en Sam el van portar a morir. Qui seria el següent?

Els tres joves van tornar a la casa derrotats, impotents. Havien pogut tastar els poders de la Sara, i la falta de coneixement sobre com aturar-la convertia a la noia en letal. En Mark, en Danny i la Mary es van ficar als seus llits amb la intenció de dormir, però els va costar assimilar la mort del seu amic.

L'endemà es van passar tot el matí intentant destruir el llibre. El primer que van intentar va ser ruixar-lo amb benzina i prendre-li foc. La flama va créixer amb força, però màgicament es va anar fent petita fins a desaparèixer. El llibre estava intacte, el foc no era una opció. Molt frustrats van provar d'arrencar les pàgines una a una. Aquest segon intent també va ser fallit, ja que les pàgines del llibre tornaven a créixer, totes menys una.

La Mary va pensar que probablement aquella pàgina estigués a la casa, i, per tant, calia buscar-la perquè potser els servia de pista per aturar l'encantament. El primer lloc on van decidir cercar va ser la sala annexa al traster, on havien trobat dos documents el dia anterior. A cada passa que els joves feien en aquella habitació el terra grinyolava i semblava que s'anava a trencar. Menys en el centre de la sala, on el terra era ferm i dur. A en Danny li va semblar estrany, i va decidir tallar la catifa per veure què li passava al terra. Va descobrir una placa de ferro que tapava un forat, al

fons del qual hi havia una caixa. En Mark i la Mary, que havien seguit amb atenció el que havia estat fent en Danny, es van apropar amb curiositat.

Dins la caixa hi havia un diari i un full escrit que semblava arrencat d'un llibre. La Mary va obrir el llibre de la Sara i va comprovar que el full quadrava perfectament. Era una història, però no semblava escrita per la Sara, no era la mateixa lletra. El relat estava titulat "No ets un monstre", i tenia com a protagonista a la pròpia Sara. Parlava sobre l'autisme i sobre la vida de la noia. Explicava una veritat molt certa: tenir una malaltia no et fa diferent, et fa especial. Semblava com si algú hagués intentat aturar la maledicció, però sense èxit. Per fi respiraven alleujats, tot i que els va durar poc.

Mentre dinaven, en Mark va rebre una trucada de la seva mare, que plorava. Entre llàgrimes i laments va poder balbucejar que la germana d'en Mark, la Laura, era molt probable que hagués mort. Havia desaparegut i havien trobat la seva roba al jardí. En Mark va penjar molt impactat i va anar a buscar el llibre de la Sara. Quan el va obrir, una nova història havia estat escrita, i tenia com a protagonista a la Laura. Havia estat escrita recentment, ja que el full encara estava humit i al passar el dit per sobre la tinta es corria. Ja eren dos morts, quedaven tres. En Mark es va començar a culpar desconsoladament dient que tot era culpa seva, que si no hagués acceptat la trucada de la Laura quan van tocar el llibre per primera vegada, ella encara seguiria amb vida.

En Danny i la Mary van intentar calmar-lo, però se'l veia molt enfonsat. El llibre es va tancar tot sol i a la portada hi havia una paper enganxat en el que hi deia: «sempre vaig una passa per davant... Tic tac, tic tac...». En Mark, histèric, va començar a esgarrapar molt fortament la coberta amb tanta ràbia que la va separar del llibre, descobrint l'amagatall d'un article retallat d'un diari.

En Danny va recordar que a la caixa que van trobar a l'habitació annexa al traster hi havia un diari. El va anar a buscar ràpidament i va observar que, efectivament, un article havia estat retallat. La notícia estava titulada "El monstre de Sara Harper entra en coma" amb data de maig del 1953. En Mark es va calmar i tots tres van quedar sorpresos. La Mary va llegir la història arrancada del llibre que parlava sobre la Sara i va veure que

començava així: «Un bon dia de maig de 1953 la Sara Harper va deixar de ser un monstre...». A partir d'aquí només quedava lligar caps: escriure sobre la Sara al llibre de la Sara li feia mal. Semblava que havien aconseguit esbrinar com aturar a la noia.

En aquell moment, algú va introduir una clau al pany de la porta de la casa, la va girar i la va obrir. Els tres joves van aturar-se completament i van mirar amb atenció què succeïa a la porta. Aquesta, es va obrir lentament, òbviament grinyolant, fins a quedar oberta de bat a bat. Era la Sara. Tenia la cara pàl·lida, com si fos morta, i duia un vestit de quadres blanc i blau estripat per tot arreu. Feia cara de boja i tremolava com si estigués fora de si, com si estigués posseïda. Tenia sang al braç dret i rascades als dos genolls. Estava descalça.

De cop i volta va deixar de tremolar i se'ls va quedar mirant fixament. Va haver un silenci llarg i incòmode, fins que finalment va dir amb la seva veu dolça:

- Vinc a agafar el meu llibre.

I va començar a caminar lentament cap al llibre. Els tres joves no podien reaccionar, semblava que s'haguessin quedat congelats amb l'aparició de la Sara. La noia va agafar el seu llibre i es va dirigir cap a la porta amb molta parsimònia. Quan va arribar a la porta es va aturar, es va començar a riure i seguidament es va girar cap als nois amb els ulls completament blancs. Finalment va dir-los:

- Ens veiem aviat...

Aleshores va obrir la porta i va marxar. Sense saber ben bé com, un llibre que havien intentat destruir de totes les maneres possibles, ara que no el tenien, el necessitaven. En Mark va agafar una llanterna, un ganivet i un martell i va sortir corrent a buscar-la ple de ràbia. En Danny i la Mary van intentar convèncer-lo per anar amb ell, però el molt tossut va insistir en que ho havia de fer tot sol per venjar la mort de la seva germana.

En Mark va seguir el rastre de la sang que li anava caient del braç a la Sara fins arribar a l'entrada d'un túnel. Va encendre la seva llanterna i hi va entrar. Arriscat, molt arriscat. El terra del túnel estava ple d'aigua, i hi flotaven un munt d'objectes personals i roba antiga, possiblement dels seus familiars als

que va matar. Seria aquell l'amagatall on guardava la Sara els cossos de les seves víctimes? Malauradament, en Mark mai ho esbrinaria. Va arribar a un creuament i va girar a la dreta. Li va semblar veure a la Sara, així que la va cridar. La noia es va girar, el va mirar i va començar a caminar cap a ell amb cara d'enuig, sentia molta ira perquè havia entrat al seu amagatall.

En aquell precís instant la llanterna d'en Mark va començar a fallar i es va posar nerviós de cop. Realment temia per la seva vida. L'aparell lluminós es va apagar un moment, i quan es va encendre tenia a la Sara molt més a prop que abans, es va tornar a apagar i a encendre, i la noia va quedar a 10 metres d'en Mark. La suor li baixava per l'esquena i tremolava de manera escandalosa a mesura que anava reculant. I altra cop va pampalluguejar la llanterna, i la Sara es va apropar fins a quedar-se a un pam del noi. En Mark va fer un bot enrere i va intentar cridar amb totes les seves forces, però la veu no li sortia. Llavors la llanterna va deixar de funcionar per sempre.

- No tenia pensat escriure la teva història tan aviat. Però si insisteixes... - va xiuxiuejar-li la Sara a en Mark a cau d'orella.
- A veure Sara, - va interrompre en Mark - fa 18 anys vaig conèixer a la millor persona que he conegut mai. Em nego a acceptar que l'hagis matat i no venjar la seva mort. Ja no em fas por. Ni a mi ni als meus amics. Ara et toca morir a tu!

En Mark semblava un altre, la mort de la seva germana li havia tret la por i volia acabar amb la Sara en aquell mateix moment. Va agafar amb la mà dreta el ganivet que havia portat i sense pensar-s'ho li va clavar una punyalada a la panxa. Una, dos, tres... La Sara sagnava, sagnava molt, però no

es movia, simplement el mirava amb un somriure maligne. Mentre en Mark ho seguia intentant va dir amb aquella veu tan innocent i desafiant:

- La veritat és que aquesta no me l'esperava. El més poruc del grup convertint-se en el més valent, enhorabona! Sento dir-te que t'has descuidat un petit detall: jo ja he mort, no em pots matar... Però tu encara no has mort.
- Ni moriré! - va cridar en Mark.

I quan va acabar de pronunciar aquell crit de guerra, envaït per la ira li va clavar un cop de puny a la cara que la va fer caure al terra. Un cop més sense fer-li mal. També se li va caure el ganivet, però ja no tenia temps per buscar-lo a la foscor. Mentre la Sara reaccionava després del cop de puny, va tenir el temps just per sortir corrents del túnel i tornar cap a la casa.

En Danny i la Mary el van rebre impacients i el van començar a preguntar què havia passat. En Mark els va explicar que creia haver trobat l'amagatall de la Sara. Els va dir que s'havia enfrontat a ella al túnel però que sense el llibre era impossible fer-li mal. Els altres dos joves van explicar-li que havien seguit fent recerca per casa buscant noves pistes, i que havien trobat un amagatall petit a sota del llit de l'habitació on vivia empresonada la noia. Però res, de moment no hi havia res.

En Mark va convèncer a en Danny i a la Mary per tornar al túnel, però aquesta vegada els tres junts. I així va ser. Primer de tot van idear un pla: volien trobar a la Sara, treure-la del túnel, lligar-la a un arbre i buscar al túnel el seu llibre. Seguidament, es van preparar: tres ganivets, quatre llanternes, unes quantes brides, cinta adhesiva i un bolígraf per escriure la història que els salvaria.

Eren les 20:12 i estaven plantats a fora del túnel amb una mirada que transmetia valentia i concentració, sabien molt bé què havien de fer. Van encendre una llanterna cadascú i es van capficar a la foscor. Primer creuant a la dreta i allà estava un altre cop, en el mateix lloc en el que la va veure en Mark hores abans. En Mark va cridar a la Sara i aquesta es va girar desafiant-los. Lentament va caminar cap a ells, i els tres joves anaven reculant cap a la sortida. Va ser una estona tensa on tothom estava alerta. Ningú apartava la llanterna de la Sara per si de cas, no convenia refiar-se.

En Mark li va donar la seva llanterna a la Mary perquè la posseïdora del llibre seguís pensant que els tres l'apuntaven amb l'aparell lluminós. En Mark va continuar ràpidament cap a la sortida i es va amagar al costat del túnel. En Danny i la Mary, al sortir a la llum van apagar les llanternes i van esperar a la noia a uns 4 metres de l'entrada del túnel. Quan la Sara va sortir de la foscor, en Mark, que es mantenia amagat, va saltar violentament a sobre d'ella llençant-la al terra i immobilitzant-la perquè no pogués escapar.

Entre tots tres la van apropar cap al tronc d'un arbre i la van lligar de peus i mans amb les brides i la cinta adhesiva. Aleshores, es van posar a conversar qui es quedava vigilant-la i qui entrava a buscar el llibre. En Mark, que li havia agafat molta ràbia a la Sara, es va quedar sol amb ella, i els altres dos van entrar a buscar el llibre.

Els va costar bastant, però 20 minuts després d'haver entrat van trobar la porta on se suposava que s'amagava la Sara. A l'entrar, es van adonar que l'habitació era una còpia idèntica del dormitori en el que vivia empresonada a la casa Harper. Era molt sinistre, molt estrany, com si no fos real. Però tota aquesta preocupació se'ls va esfumar al trobar el llibre en el mateix lloc de la sala en el que l'havien trobat a la casa el primer dia. Amb el bolígraf a la mà, van obrir el llibre, i disposats a escriure la història que posés punt final a l'encantament de la Sara, van poder observar que una nova història s'havia començat a escriure. El bolígraf va caure al terra en càmera lenta. Semblava que el temps s'hagués congelat al veure aquell nom: Mark. Era el seu relat. Tot i això, van reaccionar amb rapidesa, van guardar tot el que havien portat, el llibre inclòs, i van córrer com mai havien corregut cap a la sortida.

Instants abans, la Sara, la incansable Sara, havia distret a en Mark i havia aconseguit deslligar-se les brides i la cinta. Immediatament després va agafar desprevingut a en Mark i el va lligar amb més brides i més cinta adhesiva al tronc del mateix arbre. Seguidament se'l va quedar mirant i li va començar a explicar una història, la seva història. Va pronunciar les mateixes paraules que van ser escrites al llibre, com si no fos la primera vegada que les deia, com si es sàpigues el relat de memòria. Quan va acabar d'explicar la història es va amagar al mateix lloc en el que s'havia amagat en Mark al costat del túnel.

Quan en Danny i la Mary van sortir del túnel van quedar petrificats, immòbils: l'arbre al que estava lligat en Mark s'havia començat a moure. Ràpidament, la Sara, aprofitant l'estat de pànic dels dos joves va córrer cap a ells i els va treure el seu llibre. Només va donar les gràcies de manera irònica abans de desaparèixer en la frondositat del bosc.

L'arbre va començar a augmentar de mida fins a fer-se gegant. En aquell moment, es va aturar un instant fins que, de sobte, es va començar a doblegar entrellaçant les branques creant una cúpula de fusta al voltant del Mark. No sé sap què va passar a l'interior de la cúpula. En Mark va fer un crit de dolor inhumà, i quan l'arbre va tornar al seu estat inicial no hi havia rastre del noi, només quedava la seva roba. Havia mort. Tercera víctima de la Sara entre els joves: en Sam, la Laura i en Mark.

Es va fer de nit i en Danny i la Mary van tornar cap a casa derrotats. La Sara tornava a tenir el llibre i havia assassinat a un altre dels seus amics, estaven desesperats. Un cop a la casa, es van dirigir cap a la cuina i van quedar molt sorpresos: hi havia un ganivet al terra i l'estanteria que tapava l'habitació de la Sara estava apartada. La Mary va poder murmurar que aquell era el ganivet que havia perdut en Mark al túnel quan va anar sol a matar a la Sara. Què volia dir allò? Només tenia una resposta, la noia havia passat per casa a tornar-los el ganivet, i potser encara estava allà. Sotadament, van sentir un soroll de l'interior del dormitori de la Sara. Es van amagar, i quan es va obrir la porta, van veure que era la Sara la que sortia de l'habitació.

No portava el llibre! On devia ser? L'hauria guardat al seu lloc? Quan la Sara es va dirigir cap a la sortida de la casa, va ser assaltada pel Danny i la Mary. En Danny la va immobilitzar com va poder mentre la Mary entrava a l'habitació a buscar el llibre. Efectivament, allà hi era. El va agafar i va ajudar a en Danny a empresonar a la noia a l'habitació, com feia la seva pròpia família.

La Sara els va seguir sorprenent. Realment semblava un monstre. Va començar a clavar cops de puny a la porta de ferro tan violentament que semblava que no aguantaria durant gaire temps. S'havia apoderat d'una força sobrehumana, un fenomen sobrenatural mai vist abans. Per primer cop era la Sara la que tenia por. No tenien gaire temps per escriure la història.

La Mary va agafar la responsabilitat i va començar un relat titulat "Sara i la casa Harper":

«Un bon dia de novembre del 2018, un encantament maligne ha d'arribar al seu final. La casa Harper, residència dels Harper al segle XX, ha d'acabar amb l'últim membre de la família que segueix amb "vida": la Sara Harper, una

assassina amb autisme que va ser tractada com un monstre quan era petita. Ella vivia empresonada en una habitació en la que escrivia històries que mataven i continuen matant a gent en un llibre titulat "Històries de por per explicar a la foscor". Aquesta nit la Sara ha de morir. Ara mateix està tancada en aquesta sala. Les seves parets, s'aniran fent més i més gruixudes cap a l'interior del dormitori, fins fer-la desaparèixer per sempre, com ella fa amb les seves víctimes. A més, aquest llibre deixarà d'estar encantat i es podrà cremar, evitant que ningú més torni a patir aquest encantament, l'encantament de la casa Harper.»

En aquell moment, la Sara va deixar de fer cops a la porta i va començar a cridar amb molta desesperació. La maledicció s'havia tornat en contra seva i no podia fer res per aturar-ho. Instants després va fer un últim crit esgarrifós i va callar per sempre. En Danny i la Mary, els únics supervivents a l'encantament, van obrir la porta per comprovar que havia desaparegut. Només quedava la seva roba, no hi havia rastre de la Sara.

Per fi podien dormir tranquils, la noia ja no hi era. A l'endemà, van prendre foc al llibre, i aquest cop sí que es va convertir en cendres. Mai més hi haurien històries de por per explicar a la foscor, ni cap monstre que escrivís històries d'horror. Els dos herois, la Mary i en Danny, van fer una cerimònia emotiva en la que van enterrar al costat de la casa l'espantaocells de l'hort i la roba i el mòbil d'en Mark, per tenir sempre presents als amics que havien mort per aquella maledicció: en Sam, en Mark i la Laura.

Després de la cerimònia van abandonar l'habitatge per sempre i van continuar amb les seves vides. Es van prometre que mai més, passés el que passés, no tornarien a aquell infern, mai tornarien a la casa Harper.

FI

L'ENCANTAMENT DE LA CASA HARPER

Aaron Zúñiga Fornells

4t A d'ESO

Llengua catalana